

ганъ и, до като ядѣлъ своя варенъ оризъ, жедно гълталъ миризмата на пържената риба. Ехъ, пъкъ

каква чудна миризма била! И какъ чудесно приправяла тя скудния му обѣдъ! А когато оризътъ билъ изеденъ и гладътъ утолень, то все едно било на богатия скжперникъ — дали риба е ялъ или само я й мирисалъ. Аважното било това, че този обѣдъ нищо не му коствувалъ.

Тази работа той почналъ да повтаря всѣки день, и малко

по-малко миризмата отъ пърженитѣ риби му станала необходима при яденето.

Най-сетнѣ рибарътъ забѣлѣзалъ това.

— Вижъ какъ — помислилъ си той — моя съсѣдъ иска да има безъ пари прибавка къмъ своя обѣдъ. А не бива тѣй! Даромъ нищо не се дава.

И той написалъ смѣтка за тримѣсечното всѣкидневно хранене на съсѣдовия носъ.

Съсъ смѣтка въ ржка влѣзълъ той въ дюкяна на съсѣда си и мълчаливо му я подалъ. Богатиятъ скжперникъ я взелъ съ усмивка и почналъ да я чете. Послѣ все съсъ сжщата усмивка, кимналъ съ глава на жена си да му подаде сѣндъчето, гдѣто събиралъ пари. Тя изпълнила заповѣдта му. Тогасъ той извадилъ изъ сѣндъчето цѣла шепа златни и сребърни монети, спусналъ ги на една табличка и почналъ ди ги сипе тѣй, че